

Kniha Daniel – sto sedemdesiata deviata

Polnočný výkrik a prorocká úloha Ríma: odhalenie posledných dní v knihe Daniel

Jeff Pippenger

2024-04-09

Teraz stojíme na svätej pôde, pokiaľ ide o knihu Daniel, lebo sme dospeli k veršom, ktoré predstavujú Polnočné volanie pre sto štyridsaťštyritisíc. Tieto verše tiež označujú zapečatenie zástavy tých, ktorí sú pozdvinutí. Toto sú verše, ktoré tvoria tú časť knihy Daniel, vzťahujúcu sa na posledné dni, ktorá je odpečatená, a predstavujú Danielovo vyjadrenie Zjavenia Ježiša Krista, ktoré je odpečatené, keď „čas je blízko“, tesne predtým, ako sa v šestnástom verši uzavrie čas milosti.

Je to Rím, kto ustanovuje videnie, ako je to znázornené v štrnástom verši jedenástej kapitoly, a preto je dôležité pozorne sa zaoberať Rímom, keď prechádzame veršami jedenásť až pätnásť, lebo kde „niet videnia, ľud hynie“, a ak neuveríte Izaiášovi, siedmej kapitole, veršom osem a deväť, „iste neobstojíte“.

Uriáš Smith sa vo svojej knihe Daniel a Zjavenie odvoláva najmenej štyrikrát na prorocké pravidlo. Toto pravidlo určuje, že prorocká mocnosť nie je v proroctve označená dovtedy, kým sa nestane „spojenou“ s Božím ľudom. Prvýkrát sa mu venuje v súvislosti s uvedením Babylona do prorockého svedectva.

„Je zjavnou zásadou výkladu, že možno očakávať, že národy budú v proroctve spomenuté vtedy, keď sa natolko spoja s Božím ľudom, že ich zmienka sa stane nevyhnutnou na to, aby záznamy posvätných dejín boli úplné.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

Smith sa k tomuto pravidlu vyjadruje najmenej ešte pri troch ďalších príležitostiach a v každom z týchto troch prípadov poukazuje na „zmluvu“ Židov; v jednom odkaze však uvádza, že táto zmluva sa naplnila v roku 162 pred Kr., zatiaľ čo ďalšie dva odkazy sa zhodujú s modernými historikmi, ktorí naplnenie „zmluvy“ Židov a Ríma datujú do roku 161 pred Kr.

„Čitateľovi netreba pripomínať, že pozemské vlády sa do proroctva neuvádzajú dovtedy, kým sa nejakým spôsobom nespoja s Božím ľudom. Rím sa spojil so Židmi, vtedy Božím ľudom, prostredníctvom slávnej židovskej ligy roku 161 pred Kr. 1. Machabějcov 8; Josephus, Starožitnosti, kniha 12, kapitola 10, oddiel 6; Prideaux, zv. II, str. 166. Ale sedem rokov predtým, to jest roku 168 pred Kr., Rím dobyl Macedóniu a urobil túto krajinu súčasťou svojej ríše. Rím je teda do proroctva uvedený práve vtedy, keď sa z dobytého macedónskeho rohu kozla vydáva na nové výboje inými smermi. Prorokovi sa preto zjavil, alebo o ňom možno v tomto proroctve správne hovoriť, ako o tom, ktorý vychádza z jedného z rohov kozla.“ Uriah Smith, Daniel a Zjavenie, 175.

No Smith tiež uvádza, že to bolo v roku 162 pred Kr.

„Tá istá moc mala stáť aj vo Svätej zemi a pohltiť ju. Rím sa spojil s Božím ľuďom, so Židmi, spojenectvom v roku 162 pred Kr., od ktorého dátumu zaujíma významné miesto v prorockom kalendári. Skutočnú právomoc nad Judskom však nezískal skutočným dobytím až do roku 63 pred Kr.; a to nasledujúcim spôsobom.“ Uriah Smith, *Daniel and the Revelation*, 259.

A potom, keď sa na túto udalosť odvoláva po tretí raz, opäť uvádza rok 161 pred Kr.

„Keď nás prorok previedol cez svetské udalosti ríše až ku koncu sedemdesiatich týždňov, vo verši 23 nás vracia späť do času, keď sa Rimania stali priamo spojením s Božím ľuďom prostredníctvom židovskej zmluvy, roku 161 pred Kr.: od tohto bodu sme potom vedení v priamej línii udalostí až k záverečnému triumfu cirkvi a k ustanoveniu Božieho večného kráľovstva. Židia, súčťažko utláčaní sýrskymi kráľmi, vyslali do Ríma posolstvo, aby žiadali o pomoc Rimanov a aby sa s nimi spojili „v zmluve priateľstva a spojenectva“. 1 Makkabejcov 8; Prideaux, II, 234; Josephus, *Starožitnosti*, kniha 12, kapitola 10, oddiel 6. Rimania vypočuli žiadosť Židov a udelili im výnos, formulovaný týmito slovami:—“

„Uznesenie senátu o zmluve o pomoci a priateľstve s národom Židov. Nikomu, kto podlieha Rimanom, nebude dovolené viesť vojnu proti národu Židov ani pomáhať tým, ktorí tak činia, či už posielaním obilia, lodí alebo peňazí; a ak bude podniknutý akýkoľvek útok proti Židom, Rimania im budú pomáhať, nakoľko budú môcť; a opäť, ak bude podniknutý akýkoľvek útok proti Rimanom, Židia im budú pomáhať. A ak budú Židia chcieť k tejto zmluve o pomoci niečo pridať alebo z nej niečo odňať, stane sa tak so spoločným súhlasom Rimanov. A akýkoľvek dodatok, ktorý takto bude urobený, bude mať platnosť.“ Toto uznesenie, hovorí Josephus, napísal Eupolemus, syn Jána, a Jason, syn Eleazára, keď Júda bol veľkňazom národa a jeho brat Šimon bol veliteľom vojska. A toto bola prvá zmluva, ktorú Rimania uzavreli so Židmi, a bola spravovaná týmto spôsobom.“ Uriah Smith, *Daniel a Zjavenie*, 271.

Nie je mojou úlohou vysvetľovať, prečo Smith uviedol rok 162 pred Kr., okrem môjho predpokladu, že išlo o preklep. Mojm cieľom je poukázať na odkaz na dôraz, ktorý kladie na to, čo označuje ako „zjavné pravidlo výkladu, podľa ktorého môžeme očakávať, že národy budú spomenuté v proroctve vtedy, keď sa natoľko spoja s ľuďom Božím, že ich zmienka sa stane nevyhnutnou na to, aby boli záznamy posvätných dejín úplné.“ Keď Smith zdôrazňuje toto pravidlo, uvádza, že Rím sa spojil s ľuďom Božím pri „zmluve“ z dvadsiateho tretieho verša v roku 161 pred Kr., avšak zároveň konštatuje, že Rím je do prorockého rozprávania po prvý raz uvedený už v roku 200 pred Kr., teda tridsaťdeväť rokov pred rokom 161 pred Kr.

„Teraz sa uvádza nová moc — ,lupiči tvojho ľudu‘; doslovne, ako hovorí biskup Newton, ,rúcači tvojho ľudu‘. Ďaleko na brehoch Tibery sa jedno kráľovstvo živilo ctižiadostivými zámermi a temnými úmyslami. Spočiatku malé a slabé rásťlo obdivuhodnou rýchlosťou v sile a moci, opatrne tu i tam vystieralo ruku, aby vyskúšalo svoju zdatnosť a preverilo silu svojho bojovného ramena, až napokon, vedomé si svojej moci, smelo pozdvihlo hlavu medzi národmi zeme a neprekonateľnou rukou uchopilo kormidlo ich záležitostí. Odteraz meno Rím stojí na stránkach dejín, určené po dlhé veki ovládať záležitosti sveta a vykonávať mocný vplyv medzi národmi až do konca času.

„Rím prehovoril; a Sýria i Macedónia čoskoro zistili, že sa vo vzhľade ich sna zjavuje zmena. Rimania zasiahli v prospech mladého egyptského kráľa, rozhodnutí, že musí byť ochránený pred skazou, ktorú mu zamýšľali Antiochos a Filip. Bolo to roku 200 pred Kr., a bol to jeden z prvých významných zásahov Rimanov do záležitostí Sýrie a Egypta.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

Rím je po prvý raz uvedený do prorockého rozprávania v roku 200 pred Kristom a toto uvedenie vo verši štrnásť je najvýznamnejším odkazom na Rím v celej knihe Daniel, lebo je to práve verš, ktorý vymedzuje Rím ako symbol ustanovujúci videnie. Prečo Smith mohol zdôrazňovať takéto pravidlo prorocstva, potom uviesť rok 161 pred Kristom, a zároveň označiť rok 200 pred Kristom za bod, v ktorom bola moc Ríma „uvedená“, to nie je problém, ktorý si želim riešiť. Ak mám otázku, ktorú treba vyriešiť, potom by to bolo, či je pravidlo, ako ho vymedzil Smith, platné alebo nie. Ak je platné, potom by som tvrdil, že verš štrnásť musí mať súvislosť so Židmi, ku ktorej došlo pred zmluvou z roku 161 pred Kristom.

Rozumiem tomu tak, že dejiny veršov trinásť až pätnásť označujú dejiny v posledných dňoch, keď sa pápežský Rím vnára do prorockých dejín, a robí tak v spojení so Spojenými štátmi, ktoré sú v týchto dejinách Božím ľuďom. Pretože Ježiš vždy znázorňuje koniec prostredníctvom začiatku, rok 200 pred Kr., keď pohanský Rím vstúpil do dejín, musí mať súvislosť s Božím ľuďom v týchto dejinách. Preto súhlasím so Smithovým pravidlom, aj keď on nenašiel nijakú priamu súvislosť medzi Rímom a Židmi v roku 200 pred Kr.

Verše jedenásť a dvanásť označujú víťazstvo a následky bitky pri Ráfii, ktorá sa odohrala v roku 217 pred Kr., medzi Seleukovskou ríšou vedenou Antiochom III. Magnom, čiže „Veľkým“, a Ptolemaiovským kráľovstvom Egypta vedeným kráľom Ptolemaiom IV. Filopatorom. Táto bitka sa odohrala počas zápasu o nadvládu nad Koilé-Sýriou (južnou Sýriou) a južnou Palestínou, územiami, o ktoré súperili ptolemaiovské a seleukovské kráľovstvá. Víťazstvo Ptolemaia IV. Filopatora pri Ráfii mu na istý čas umožnilo udržať si kontrolu nad Koilé-Sýriou a južnou Palestínou.

Bitka pri Panii, ku ktorej došlo o sedemnáť rokov neskôr, v roku 200 pred Kr., známa aj ako bitka pri vrchu Panion alebo bitka pri Panease, sa odohrala medzi Seleukovskou ríšou vedenou kráľom Antiochom III. a ptolemaiovským Egyptským kráľovstvom vedeným kráľom Ptolemaiom V.

O tridsaťjeden rokov neskôr, v roku 167 pred Kr., sa v meste Modein, malom meste ležiacom v oblasti Judey na území dnešného moderného Izraela, začalo Makabejské povstanie, židovská vzburá proti pokusom Seleukovskej ríše potlačiť židovské náboženské praktiky a nanútiť helenistickú kultúru.

Daná udalosť sa týkala neslávne známeho gréckeho seleukovského vládcu Antiocha IV. Epifana, ktorý židovskému obyvateľstvu nanútil prísne helenistické praktiky vrátane zákazu židovských náboženských obrádov a znesvätenia Chrámu v Jeruzaleme. V snahe presadiť svoje nariadenia poslal Antiochos zástupcov do rozličných miest a dedín, aby prinútili židovských obyvateľov podriaďovať sa jeho rozkazom.

V Modeine prišiel jeden zo seleukovských úradníkov, aby presadil kráľov výnos tým, že prikáže židovským obyvateľom zúčastniť sa na pohanských obradoch a prinášať obety gréckym bohom. Starší židovský kňaz menom Matatiáš odmietol poslúchnuť tento rozkaz a zabil tak Žida, ktorý vystúpil, aby obetoval, ako aj seleukovského úradníka. Tento čin vzdoru zo strany Matatiáša a jeho rodiny znamenal začiatok machabejského povstania proti seleukovskej nadvláde.

Matatiáš a jeho piati synovia vrátane Júdu Machabejského utiekli do vrchov a začali partizánsku vojnu proti seleukovským silám. Povstanie napokon nabralo na sile i podpore, čo viedlo k sérii vojenských víťazstiev nad Seleukovcami.

Udalosti v Modeine v roku 167 pred Kr. boli rozhodujúcim okamihom v židovských dejinách; znamenali začiatok Machabejského povstania a zápasu za náboženskú slobodu a nezávislosť proti cudzej nadvláde. Znovuposvätenie druhého chrámu v Jeruzaleme, ktoré pripomína historickú udalosť slávenú počas Chanuky, sa uskutočnilo v roku 164 pred Kr., tri roky pred „zmluvou“ vo verši dvadsaťtri.

Po znovuzískaní Jeruzalema a chrámu Makabejci očistili chrám od pohanských poškvrnení a navrátili ho jeho náležitému náboženskému používaniu. Podľa tradície našli iba jedinú nádobku posväteného oleja, postačujúcu na zapálenie menory iba na jeden deň. V skutočnosti nejestvuje nijaké súdobé historické svedectvo o tejto udalosti a až v šiestom storočí sa táto židovská bájka objavuje v literatúre. Sestra Whiteová porovnáva odpadlickú židovskú cirkev s katolíckou cirkvou a osobitne zdôrazňuje, že obe cirkvi zakladajú náboženstvo na ľudských zvykoch a tradíciách. Tak ako pri mnohých rozličných vykonštruovaných zázrakoch v dejinách pápežskej cirkvi, ani bájka o tom, že olej na jeden deň vydržal osem dní, nemá nijaké historické svedectvo.

Desiaty verš jedenástej kapitoly Daniela označuje prvú bitku z troch bitiek štyridsiateho verša, ktoré som už predtým označil ako tri bitky studenej vojny, ako aj tri zástupné vojny. Jedna sestra spochybnila moje označenie ukrajinskej vojny, ktorá je druhou z týchto troch vojen, za studenú vojnu, pretože, ako správne poukázala, priniesla hojnosť smrti a skazy. To, čo som v predchádzajúcich článkoch označoval ako tri bitky „studenej vojny“, bolo takto označené s cieľom odlíšiť tieto tri bitky od troch svetových vojen, ktoré sa odohrávajú počas dejín zeme podobnej šelmy zo zjavenia trinástej kapitoly. Tieto tri vojny sú zástupnými vojnami a boli takto aj označené.

Od tohto bodu mám v úmysle v týchto článkoch označovať tieto tri boje ako „tri boje štyridsiateho verša“ alebo zástupné vojny, aby som odstránil rozpor spočívajúci v tom, že horúca vojna je označovaná ako studená vojna. Podľa mojej definície tri boje štyridsiateho verša nezahŕňajú boj roku 1798, ktorý je súčasťou štyridsiateho verša, ale iba tri boje od času konca v roku 1989 až po nedeľný zákon štyridsiateho prvého verša. Tieto tri boje sú presnejšie označené ako zástupné vojny, ktoré sa uskutočňujú v rámci vojnového zápasu medzi kráľom severu a kráľom juhu, čo v dejinách štyridsiateho verša predstavuje zápas medzi katolicizmom (kráľ severu) a komunizmom (kráľ juhu).

Prvý z týchto troch bojov označuje víťazstvo katolicizmu nad komunizmom v roku 1989, keď sa pápežstvo spojilo so svojou zástupnou armádou, predstavovanou Spojenými štátmi, aby v roku

1989 zmietlo Sovietsky zväz, hoci Rusko, hlava (alebo „pevnosť“), zostalo stát'. Súčasná ukrajinská vojna je opäť bojom medzi katolicizmom a komunizmom, pričom pápežstvo používa ukrajinskú vládu ako svojho zástupcu proti Rusku spolu s podporou predchádzajúcej zástupnej moci pápežstva, Spojených štátov, vrátane zvyšku globalistického západného sveta. Táto vojna je znázornená v jedenástom a dvanástom verši a označuje, že komunizmus (Rusko) zvíťazí nad katolicizmom.

Tretia z týchto troch zástupných bitiek je vo verši pätnásť predstavená ako bitka pri Panii. Táto bitka sa odohrala medzi ptolemaiovským kráľovstvom (kráľom juhu) a seleukovským kráľovstvom (kráľom severu). V tejto bitke je zástupnou armádou katolicizmu opäť raz Spojené štáty.

V prvom boji v roku 1989 bolo pápežstvom použité zástupné vojsko republikánskeho rohu Spojených štátov, aby zvrhlo politickú štruktúru Sovietskeho zväzu, pričom jeho hlava (Rusko) zostala nedotknutá. V druhom boji, ktorým je ukrajinská vojna, je zástupné vojsko nacistov porazené Ruskom. V treťom boji Spojené štáty, zástupné vojsko pápežstva, opäť porážajú kráľa juhu.

Tri bitky nesú podpis „Pravdy“, pričom prvá i posledná bitka sú vedené víťaznou zástupnou armádou Spojených štátov. V prvej bitke zostala hlava kráľa juhu neporušená a v tretej bitke sa zástupná armáda Spojených štátov stáva hlavou kráľa juhu. Druhá zástupná armáda bola zároveň zástupnou armádou pápežstva v Druhej svetovej vojne. V oboch prípadoch bola a bude zástupná armáda nacizmu porazená. Pápežstvo si úplne podmaňuje všetkých svojich nepriateľov pred veršom šesťnásť, keď sa uskutočňuje trojnásobné spojenie.

„Ptolemaios [Putin] nemal dosť rozvážnosti, aby svoju víťazstvo dobre využil. Keby bol na svoj úspech nadviazal, bol by sa pravdepodobne stal pánom celého Antiochovho kráľovstva; no uspokojiac sa len s niekoľkými vyhrážkami a niekoľkými hrozbami, uzavrel mier, aby sa mohol oddať neprerušovanému a nekontrolovanému ukájaniu svojich zverských vášní. Takto, keď premohol svojich nepriateľov, bol premôžený svojimi nerestami a, zabudnúc na veľké meno, ktoré si mohol získať, trávil svoj čas v hodovaní a smilstve.“

„Jeho srdce sa povýšilo pre jeho úspech, no bol ďaleko od toho, aby ním bol posilnený; lebo nečestné použitie, ktoré z neho urobil, spôsobilo, že sa jeho vlastní poddaní vzbúrili proti nemu.“ Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

Druhým svedectvom o tom, že Putinovo víťazstvo označuje jeho koniec, je prípad kráľa južného Judského kráľovstva Uziáša, ktorého srdce sa tiež povýšilo pre jeho vojenské víťazstvo a ktorý sa potom, podobne ako Ptolemaios, usiloval vykonávať prácu kňazov vo svätyni, načo bol postihnutý malomocenstvom a okamžite zbavený moci. Putinovo víťazstvo v ukrajinskej vojne označuje začiatok jeho konca ako kráľa juhu (kráľa ateizmu). Jeho koniec bol predobrazený začiatkom prorockého kráľa juhu vo verši štyridsať (Francúzsko), ktorý označoval revolúciu, čo zvrhla vedenie, ako sa to stalo pri Ptolemaiovi. Putinov koniec bol znázornený aj koncom Sovietskeho zväzu, keď vodca (Gorbačov) rozpustil Sovietsky zväz a okamžite prijal miesto v Organizácii Spojených národov, poslednodňovom globalistickom symbole ateizmu, kráľa juhu. Po Putinovom víťazstve na Ukrajine je tiež predobrazený Napoleonom pri Waterloo a vyhnanstvom, ktoré

nasledovalo; a tiež kráľom Uziášom, s jeho malomocenstvom a vyhnanstvom, ktoré nasledovalo, ako aj Ptolemaiovým opileckým koncom a koncom Sovietskeho zväzu v roku 1989.

Bitka pri Paniu sa odohrala roku 200 pred Kr. a práve v tom roku Rím otvorene vstupuje do dejín. Jeho vstup do prorockého rozprávania predchádza dobytíu Jeruzalema, znázornenému v šestnástom verši a naplnenému roku 63 pred Kr., v čase, keď vyhlásil, že je obrancom detského kráľa v Egypte. V tretej bitke štyridsiateho verša, do ktorej sú zapojení králi severu a juhu, pápežstvo opäť vstúpi do dejín, predstierajúc, že je ochrancom Ruska. V tom istom čase Seleukos, v type, porazil Ptolemaia v bitke pri Paniu, čím sa určuje, že Spojené štáty, zástupné vojsko pápežstva v prvej a poslednej bitke štyridsiateho verša, porážajú „Egypt“ (kráľa juhu).

V roku 200 pred Kr. symbolicky nachádzame pápežstvo, keď neviestka z Týru začína spievať svoje piesne smilstva v predstihu pred trojitým zväzkom pri nedeľnom zákone vo verši šestnást'. Súčasne Spojené štáty prevládnu nad Organizáciou Spojených národov, čím si zabezpečia svoje postavenie ako popredný kráľ desiatich kráľov. Všetky dynamiky trojitého zväzku, ktoré sa uskutočnia pri nedeľnom zákone, sú ustálené pred veršom šestnást'.

Politická štruktúra dračej moci, reprezentovaná Organizáciou Spojených národov, súhlasí v šestnástom verši s tým, že odovzdá svoju politickú štruktúru šelme, no skôr než tak urobí, pápežstvo si podmaní náboženstvo draka. Pohanstvo musí byť opäť odstránené. Protestantizmus bol odstránený v Reaganových rokoch, v prvej bitke štyridsiateho verša, a v čase posledného republikánskeho prezidenta bude aj náboženstvo draka podrobené náboženstvu katolicizmu, ako tomu bolo v roku 508. Proces odstraňovania akéhokoľvek náboženského odporu proti tomu, aby pápežstvo bolo dosadené na trón, sa začal v Reaganových rokoch a končí sa v Trumpových rokoch. Odpor odpadlíckeho protestantizmu proti katolicizmu bol odstránený v prvej bitke štyridsiateho verša a odpor špiritizmu bude odstránený v poslednej bitke štyridsiateho verša.

V tom istom zložitom vzájomnom prepletaní ľudských udalostí sa musí odpadlícky protestantizmus ustanoviť ako náboženská a politická autorita nad desiatimi kráľmi zo sedemnástej kapitoly Zjavenia. Bitka pri Paniu teda označuje okamih, keď Spojené štáty zvíťazia nad Organizáciou Spojených národov, tesne pred nedeľným zákonom zo šestnásteho verša.

Je ustáleným pravidlom prorockta, že drak, šelma a falošný prorok majú každý svoje vlastné osobité prorocké charakteristiky. Jednou z týchto prorockých charakteristík je, že šelma (katolicizmus) je prorocky vždy umiestnená v meste Rím. Falošný prorok je prorocky vždy umiestnený v Spojených štátoch. No pri drakovi je charakteristické to, kde je prorocky umiestnený, že sa vždy presúva. Drak sa začal v nebi, potom prišiel do záhrady Eden a napokon je drak umiestnený v Egypte.

Hovor a povedz: Takto hovorí Pán, Hospodin: Hľa, som proti tebe, faraón, egyptský kráľ, veľký drak, ktorý leží uprostred svojich riek a hovorí: Moja rieka je moja vlastná a ja som si ju urobil pre seba. Ezechiel 29,3.

Prorocké sídlo draka sa presúva. V čase Jána bolo sídlo draka, ktoré predstavuje jeho trón, označené za to, ktoré sa nachádzalo v Pergame.

Anjelovi cirkvi v Pergame napíš: Toto hovorí ten, ktorý má ostrý dvojsečný meč: Poznám tvoje skutky i to, kde bývaš, totiž tam, kde je Satanov trón. A pevne sa držíš môjho mena a nezaprel si moju vieru ani v dňoch, keď Antipas, môj verný mučeník, bol zabitý medzi vami, tam, kde prebýva Satan. Zjavenie 2:12, 13.

Prax pohanského Ríma spočívala v tom, že všetky pohanské božstvá, s ktorými prišli do styku, privádzali späť do mesta Rím a predstavovali ich v chráme Pantheon. Preto Daniel zaznamenáva, že „miesto jeho svätyne bolo zvrhnuté“. Miestom svätyne pohanského Ríma bolo mesto Rím, ktoré bolo zvrhnuté Konštantínom v roku 330, avšak svätyňou, ktorá bola „v“ Ríme, bol chrám Pantheon, pričom Pan-Theon znamená „chrám všetkých bohov“. Rimania premiestnili miesto satanovho trónu z Pergama do chrámu Pantheon. Sestra Whiteová nás informuje, že pohanský Rím je drak.

„Tak teda, kým drak v prvotnom zmysle predstavuje satana, v druhotnom zmysle je symbolom pohanského Ríma.“ The Great Controversy, 439.

Pohanský Rím sa rozdelil na desať národov a Francúzsko sa stalo kráľom juhu, keď počas Francúzskej revolúcie zaviedlo egyptský ateizmus. Do roku 1917 sa drak presunul z Francúzska do Ruska. Desiaty verš predstavuje rok 1989 a verše jedenásť a dvanásť predstavujú bitky „pohraničia“ (Rafia a Ukrajina), a bitka pri Panii predstavuje tretí krok, ktorý pápežstvo uskutočňuje, keď si v šestnástom verši zabezpečuje trojnásobné spojenie. Predstavuje to skryté dejiny štyridsiateho verša.

V tomto štúdiu budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

Keď Ježiš prišiel do okolia Cézarey Filipovej [Pania], opýtal sa svojich učeníkov: Za koho ma ľudia pokladajú, mňa, Syna človeka? A oni povedali: Jedni hovoria, že si Ján Krstiteľ; iní Eliáš; a ďalší Jeremiáš alebo jeden z prorokov. Povedal im: A vy ma za koho pokladáte? Šimon Peter odpovedal a riekol: Ty si Kristus, Syn živého Boha. Ježiš mu odpovedal a povedal: Blahoslavený si, Šimon Barjona, lebo telo a krv ti to nezjavili, ale môj Otec, ktorý je v nebesiach. A ja ti hovorím, že ty si Peter, a na tejto skale postavím svoju cirkev, a brány pekla ju nepremôžu. A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva: a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Vtedy prikázal svojim učeníkom, aby nikomu nepovedali, že on je Ježiš Kristus. Od toho času začal Ježiš ukazovať svojim učeníkom, že musí ísť do Jeruzalema a mnoho trpieť od starších, veľkňazov a zákonníkov, a byť zabitý, a tretieho dňa vstať z mŕtvych. Matúš 16:13–21.